

VIDA ESCALENCA

REFRESQUEM LA MEMÒRIA

RICARD GUANTER

ELS NOMS DE L'ESQUIROL I DE L'ESCALA TRASPASSAREN LES FRONTERES

Hi ha una anècdota de l'**Esquirol** que ens l'ha explicat en Francesc Callol Pascual -«**Maurici**» pels escalencs que ens ve a demostrar i a confirmar que la fama del nostre fotògraf, i gràcies a ell, la fama de L'Escala, s'extengueren més enllà de les nostres fronteres.

Es tracta d'una anècdota en la qual, com veureu, en **Maurici** hi juga un important paper.

A L'Escala hi havia, allà pels anys vint, una barberia amb molta clientela que es trobava als baixos de la casa «**Maranges**», cantonada Enric Serra i carrer de les botigues.

El seu amo, en Lluís Pujol, de motiu en «**Mutxu**», tenia un dependent conegut per en «**Minolet**», que va fer de barber per a poder-se pagar els estudis de magisteri, carrera que acabà.

Arribat a l'edat reglamentària de fer el servei militar, desertà a França a fi de no complir la «mili».

Anà a petar a un poblet francès anomenat **Roujan**, a uns 25 kilòmetres de la ciutat de **Beziers**.

Allà seguí fent de barber fins que es casà. En deixar lliure la plaça, en «**Minolet**» va escriure al seu antic amo, en «**Mutxu**» per si sabia algun noi de L'Escala que el volgués anar a suplir.

En «**Mutxu**» en parlà amb en **Maurici** i el seu pare, i tot va ésser dit i fet. Ja tenim a n'en **Maurici**, amb els seus papers arregalats, marxant, l'any 1.922, cap al país veí.

Arriba a la ciutat francesa de **Beziers** on havia de passar-hi unes hores abans d'agafar un autocar que el portaria al seu destí, que no era altre que el poble **Roujan**, on li esperava el treball de barber ocupant la vacant que havia deixat en **Minolet**.

Mentre feia temps, va veure una llibreria i com que ell, segons ens consta, sempre ha estat un amic dels llibre, hi decidí entrar.

«**Mai diries què hi vaig trobar?**» em pregunta en **Maurici**, aixecant la veu, tot emocionat.

-Doncs, la veritat, no ho sé.

-Per uns moments, em va semblar trobar-me de nou a L'Escala, la qual feia ben poc havia deixat.

A primera fila de la llibreria, hauries vist, exposades a la venda, unes vistes de L'Escala, de l'**Esquirol**, i els retrats, en tamany petit, dels seus famosos caps d'estudi.

Emocionat i molt cofoi, en **Maurici** va dir a l'amo de la llibreria, on també s'hi venia tabac i d'altres coses:

-Mestre, a aquest jo el conec. Es del meu poble.

-No me'n parlem- va respondre el llibreter. Estic cansat d'escriure'l demanant-l'hi que m'envi més material, perquè se m'ha exhaurit de seguit, i l'home deu tenir tanta demanda, que no es recorda de mi. Si vos el coneixeu, tal com m'acabeu de manifestar, perquè no me li digueu que es recordi de remetre'm el gènere que li tinc encarregat.

-De molt bon gust us faria l'encàrrec, però justament acabo d'arribar de L'Escala i no sé quan hi tornaré.

-Doncs, no em tocarà cap més altra solució que anarhi personalment. Serà l'única manera de sortir-me'n.»

Sembla ésser que el llibreter francès no tingué necessitat de venir a L'Escala perquè, pocs dies després com va poder comprovar en **Maurici** -el qual a partir d'aquell moment fou client de la botiga- L'**Esquirol** li envià una bona remesa de vistes de L'Escala i Caps d'es-

tudi, que tampoc duraren masses dies.

Una simpàtica anècdota aquest que demostra ben clar el que dèiem al principi, és a dir, el prestigi que gaudí en **Josep Esquirol** i el molt que es preocupà que es parlés de L'Escala a tot arreu.

L'IMPERMEABLE DE L'ESQUIROL

L'**Esquirol** ja estava cansat de mullar-se quan anava per aquells mons de Déu, carregat amb la màquina i el trípode. Amb les mans ocupades era molt difícil de portar paraigües.

Per això, decidí de compar-se un impermeable.

Pocs dies després, passava per les cases un marxant oferint aquesta peça. No li hagué de fer massa propaganda perquè L'**Esquirol** li comprés l'impermeable. Ho tenia prou i molt ben decidit.

Però el que són les coses: comprar-lo i no voler ploure fou dit i fet. Amb la il·lusió que l'**Esquirol** s'esperava poder-lo estrenar!

Bé prou ell mirava sovint al cel si amenaçava pluja. Però no hi havia manera.

Fins que un dia es digué ell mateix: «**Això s'ha acabat. Demà, ploqui o faci sol, jo estreno l'impermeable.**»

Durant la nit es girà una grupada de tramuntana que durà tot l'endemà i més dies encara.

Però l'**Esquirol** es sortí amb la seva, despreocupant-se de les moltes rialles que, per la seva tossudessa, va provocar.

L'**Esquirol**, que sapigué avançar-se al temps en moltes coses, ja en aquella època sabia prescindir de moltes coses, en «**passava**» -com es diu ara-, el que li permetia encaixar amb molta filosofia les moltes bromes que li feien.

ELS LLUMS DE PETROLI I L'ESQUIROL

L'**Esquirol**, com diguérem en una altra ocasió, es dedicava a vendre llums de petroli.

Pel que ens diuen, a L'Escala hi havia molta competència en aquest ram, i per tant, era qüestió de no adormir-se. Al menys, així ho entengué l'**Esquirol**.

Per això, muntà tota una aparador amb aquests llums que, al vespre, els encenia, provocant l'admiració de tots els vianants. Un dia, però, tancà l'aparador per l'interior de la botiga, el qual va fer que s'acumulés una gran escalfor que ocasionà una forta explosió, amb un conat d'incendi que esverà tot el veïnat. Sortosament, no va passar d'un mer espant.

Parlant dels llums de petroli amb l'**avi Papat** -en pau reposi-, aquest m'explicava que l'**Esquirol** anava molt sovint a la platja a fer demostracions en els mateixos bots, i en presència dels possibles compradors.

Com que no s'hi veia pas massa, tot i que portava ulleres, tot sovint queia dintre de les clavagueres que hi havia a la platja.

Deia l'**avi Papat**: «**En més d'una ocasió vaig haver de portar-lo a coll botet a casa mig esgalavrat.**»

No pots pas pensar el que pesava. Però vaja, era un bon home -anava repetint en Papat com si s'ho digués a ell mateix. Era un bon jan. Tothom l'apreciava molt.